

noget som helst andet, og saa tror jeg heller ikke, at Aktionærene saa let vilde kunne mene, at de i hvert Tilfælde have en sikker Fordring. Den højtærede Minister udtalte, at det, der var sikkert, var, at de havde denne Fordring. Men, Herre Gud, det er dog ingen sikker Fordring, de have paa Kolonialkassen. En Fordring, som Kolonialkassen er ude af Stand til at befale en eneste Dre af, kan man ikke kalde en sikker Fordring, det er en overmaade usikker Fordring. Min Anke mod Lovforslaget er, at det fremkalder Forestillingen om en Sikkerhed for dette Krav, som i Virkeligheden ikke er til Stede.

Med Hensyn til den højtærede Ministers Svær paa min Forespørgsel om, hvorvidt der var nogen Meddelelse om den lille Troppebevægelse derovre, kan jeg ikke sige andet end, at det undrer mig, at Autoriteterne derovre disponere over den tilstedeværende Krigsmagt og — som det lader til efter Telegrammet — sender den ud over Landets Grænser uden at give den herværende Regering den mindste Meddelelse derom. Jeg kan tilføje, det undrer mig egenlig talt ogsaa, hvis den højtærede Regering ikke telegrafisk har forespurgt derovre, hvad der er gjort, og hvad der er paa Færde derovre.

Finansministeren (Gstrup): Jeg har ikke det Blad for mig, hvori jeg læste Meddelelsen, men jeg har ikke opfattet den saaledes, at der var afgaaet Tropper fra vore Kolonier i Vestindien til den engelske Ø Tortona, det forekommer mig derimod, at Telegrammet lød paa, at der var ønsket eller begæret Tropper — jeg kan tage fejl, men saaledes staar det for mig. Jeg tvivler forøvrigt ikke om, at der vil ske direkte Meddelelse til Regeringen, naar Afsendelsen af danske Tropper til fremmede Kolonier i Virkeligheden er besluttet og finder Sted. At jeg skulde finde mig foranlediget til at sende et telegrafisk Spørgsmaal over Atlanterhavet, fordi jeg læser et Telegram i en Avis, forekommer mig rigtignok at være en noget vidtgaaende Formodning om Regeringens Mangel paa Tillid til, at dens Autoriteter derne vilde melde af sig selv, naar der i Virkeligheden var noget, der fortjente at meldes. Dertil kommer, at et saadant Telegram over Atlanterhavet ikke er nogen Smaating.

Derfor jeg forstod det ærede Medlem ret, saa mente han, at det maatte være Kolonialkassens egen Sag at købe sig fri for en Forpligtelse, som den har paataget sig, og at det saa kunde være et Spørgsmaal, om vi fra vor Side vilde støtte Kolonial-

kassen til at kunne klare en saadan Overtønstkomst med Sukkerfælskabet. Men jeg ser ikke rettere, end at saa bliver det nøjagtig det samme som det, der her foreligger, kun med den Forskel, at saaledes som det her foreligger, bliver det den danske Statskasse, der umiddelbart kommer til at overtage Altviet, selve Forretningen. Men jeg vilde være meget betænkelig ved at raade til, at vi, den danske Statskasse, laante Kolonialkassen en halv Million eller saa, for at den kunde overtage Sukkerfogeriet og fremdeles drive det. Da tror jeg dog, at den Form, hvorunder det her foreligger, maaske være en Del mere betryggende for den danske Statskasse end den anden. Naar jeg før betegnede det som en sikker Fordring, som Selskabet havde til Kolonialkassen, troede jeg ikke, at det kunde misforstaaes, at jeg dermed ikke mente, at det var et Krav, som Selskabet var vis paa at faa fyldestgjort. Naar jeg har brugt Ordet „sikker“, har det kun været i den Forstand, at det var en Fordring, som ingen retlig kunde vriste ud af Haanden paa Selskabet. Hvor meget der kan bringes ud af Fordringen lige overfor Kolonialkassen, tror jeg ikke, jeg har udtalt mig om. Men Forholdet er i Virkeligheden det, at Selskabets Fordring paa Kolonialkassen kan ikke retlig bringes ud af Verden paa anden Maade end ved en Overtønstkomst med Selskabet; det er Forholdet. Om den Pris, jeg her har foreslaet, er for høj, om den er passende, og om Billaarene i det hele ere passende, det er netop det, der skulde drøftes ved Behandlingen af Lovforslaget.

Lutein: Naar den ærede Minister nu kom til en stor Sum af mange Millioner til Indfrielse fra Kolonialkassens Side af alledens Forpligtelser og til at købe Sukkerfogeriet, har det naturligvis aldrig været min Tanke, at Statskassen blot tilnærmelsesvis skulde sætte Kolonialkassen i Stand dertil, men jeg hævdede blot, at det, jeg mente, vilde være korrekt fra Ministerens Side, var at søge at faa Kolonialkassen sat i Stand til at frigøre sig fra de Krav, som dette Lovforslag omtaler, og det er jo et langt mindre Beløb.

Finansministeren (Gstrup): Jeg vilde være det ærede Medlem meget taknemmelig, dersom han kunde paavise nogen anden Vej til denne Frigørelse end en Friskøbsse.

Berg: Om selve dette Lovforslags Indhold skal jeg ikke tale nærmere efter den Debat, der er ført. Jeg vil kun sige et Par Ord om det Spørgsmaal, som er ført med ind i Sagen og som for saa vidt vedkommer